

Ben Hazirandım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 07 Haziran 2020

Edilgen bir düşün yansımasaydı şiir belki de kırıklarından inşa edilesi devasa saksıya ekilen imgeler bir sağaltım umuduyla kökleşen acıya teessüflerini sunuyordu hele ki düş irisi siyah gözlerin matemimi kollarken benden çıkan kelimeleri sana adıyordum tıpkı adımı unutan yorgun meleklerin bakracına serdiğim umut gibi gizin izini sürüyordu yanılısamalar beratı ne zamandı kim bilir düş irisi gözlerinde sükün eden tevafuk meylettiğim yarınlarda saklı tuttuğum tabutun çekmecelerine çoktan koymuştu hayallerimi Tanrı.

İçimde biriken nidaları köklüyorum.

Simit susamlarına talim eden avlu güvercinlerine sitemim ve göğsümde yabancı nameler soluklanıyor her düşü sen ve her seni biz sanmaktan cılkı çıkan sözcükleri boykot ediyorum gecenin kalemimi çekip de gözlerine şiirsel bir başkaldırıdır benimki ne zamanki hikâye olmaya yelteneyim yeni baştan dikiyorum doğuşumu.

Günü bile dim düş irisi gözlerinde.

Ve sükûn diledim yabancı yalaka gölgelerden.

Muradımı sundum kırık fincanda siyahın iz düşümü idi içmeyi unuttuğum kahvenin telvesinde saklıydı mutum.

Göğün kanaviçe desenlerine sokuldum ansızın ve süzdüm içimi boydan boya derken arşınladım derimi açtığım derin yarıklarda kanamalı hücrelerimi dondurdum ve sakladım kendimi gelecek yüzyılın acılarına.

Milenyum trenine binmişim bir kez ve kaçak yolcu olmadığının bilincinde küredim de içimdeki istikameti.

Varmayı ertelediğim hangi durakta saklıydı kıstasım ve hangi uğrak şiirdi bir sonra gözlerimi açacağım...

Sökün eden binlerce yeis ve kök hücremde saklı kanserli bir ur ne de olsa uğurumdu uğruna saldıgım benliğim ve beklemeye aldığım kalbim.

Bir telaffuz saklıydı göğün belleğinde aslında alt bellekte yatan uğursuz kuşlar ne zaman salacaklardı da içlerinden yumurtayı sonra da kuluçkadan şiir yüzlü kuşlar çıkacaktı.

Kurduğum saatimle yüzyılı devirdim ne de olsa kurmaca idi saatimin yelkovanı ve günde en az iki kez doğru zamana rast gelip kendimi bir sonraki yüzyıla savurdum.

Avuntumdu cümleler.

Aşkın firari sözcükleri elbet kıyasıya sevdiğim mabedim kimselerin tefriş etmediği güncemde boydan boya kazılı sözcükler ve adını unuttuğum insanlar nidaları kulağımı tırmalayan ve nice acı sahibini çoktan yolcu eden.

Yoldan çıkmamak adına da yol verdim içimdeki sarkaca ve saat tuttum kaç saatte kaç şiir yutacaktım da öğün atladığım her günde bakalım eşlik edecek miydi bana şiirler...

Hücre hapsine çarptırıldığım yıl ve gece: öyle ya doğuşumu müjdelemişti mahcup hemşire ve iri gözlerinde umudun henüz rast gelememiştim bir sonraki geceye.

Latif mevsim çığırıldı adımları: hazirandım ben yazgım haziranda: doğuş ve bitişi hikâyemin haziranda.

İkizlerin yenilgisi ile tutundum da burcuma aslında tuttuğum annemin eliydi bırakmamacasına.

Bir yanılığın idi peyda olan saflığın değil sefilliğin yankısı ve göğşe erecekmişçesine başım, aş erdim hüzne bazen de umudun yakasına yapıştım tıpkı keder düşmezken yakamdan küçük ellerimle dokundum uzay boşluğuna.

Ben hazirandım.

Doğuşu ve bitişi haziranda saklı bir şiire kulp olan veda hutbemle sadece sızdım düş irisi gözlerine ve kapıldığım aşkın rüzgârında uludum çünkü aykırılığımınla rest çekmiştim ben bir kez kadere.